

Na hlavě kapuca, stín rýsuje bledou masku v ulicích,
cejtim to na plicích, tu kovadlinu dnů.
Ještě než usnu, probudim svý sny
a zvednu svět, co mi tu nechali.
Pod postelí v křečích ležet,
tohle není závod přes to musím běžet,
vstříc kamenům, ze kterejch stojí zeď.
Pohlit pošetilost, naschvál se spálit,
abych neskončil jak loutka,
kterou budou chválit ovce z výběhu,
co nemaj hlavu na to, aby byla jejich vlastní,
tak se schovali v davu.
Sejmu si stín z půlnoční dlažby,
sejmu i splín, co mě obkroužil jak jestřábi.
Až se mi uleví, tak přestanu psát,
vyleju to kafe, típnu cígo, půjdu v klidu spát.
Zatímco na střeše se dál bude šoustat
a slizský turisté to fotit z kolonád.

Tahle doba není o stavu myslí
ten, kdo má postavení tak si ho syslí.
A tak se kroutěj do křečí všichni bystrý,
pravda nikdy nevyhraje nad gorilou se lží.

Tahle doba není o stavu myslí
ten, kdo má postavení tak si ho syslí.
A tak se choulej do koutů starý mistři
limuzíny zastínily mramorový bysty.

Dobíjím ten stav, pak vyjdu z putyky,
Jukebox už nechtěl vydat žádněj tón muziky.
Přidám se k těm co na peronu prošlapujou prohru,
tiše nastoupíme do korábu, plujem domů.
Plujem noční tramvají a dámám očí těkají,
třeba jen čekají, až se před ně postavíš
a zůstaneš tam stát jak socha z temný katedrály.
To hledají i ti, co umějí být sami.
Dobrá, přiznávám i já,
jsou věci svědomí a touhy v nichž se umím zamotat.
Nejsem první ani poslední, tak co mě dělí,
od lidí, co umí žít, jako když neznaj svědomí.
Přesto mě něco pojí s těma, co pozoruju,
v kajutě přání odsouzený chvíle čekat spolu.
A my čekáme až nabereme vítr do plachet
a nadechnem se v klidu v noci jménem Kabaret.

Tahle doba není o stavu myslí
ten, kdo má postavení tak si ho syslí.
A tak se kroutěj do křečí všichni bystrý,
pravda nikdy nevyhraje nad gorilou se lží.

Tahle doba není o stavu myslí
ten, kdo má postavení tak si ho syslí.
A tak se choulej do koutů starý mistři
limuzíny zastínily mramorový bysty.

Koho bych si vzal do ruky abych mohl číst,

ne, dneska nechci držet žádněj list.
Dneska to není užmoulaná sbírka,
tahle ani tamta.
Přesto má těžká ruka si razí dopolednem
a prsty zkroucený jak v mukách,
upřímnost světla svádí ty blázny
a zdá se mi, že řeč je jenom trpký mámení.
Ty naše slova a šaty jen volně zřasený,
jak čistej ubrus se má rozprostřít,
abys mohl pevně jít.
Kolik dá práce, ptát se tak naivně,
kolik dá práce zůstat sám ve vině.
Když roky ubíhají tak líně
a ty sám při víně už tak trochu na dně,
píšeš po .. nic, co se táhne,
nemyslíš na antre ani na parte.

Tahle doba není o stavu myslí
ten, kdo má postavení tak si ho syslí.
A tak se kroutěj do křečí všichni bystrý,
pravda nikdy nevyhraje nad gorilou se lží.

Tahle doba není o stavu myslí
ten, kdo má postavení tak si ho syslí.
A tak se choulej do koutů starý mistři
limuzíny zastínily mramorový bysty.

by Ajina369